

Книгата на Даниил — номер двадесет и пет

Разкриването на упадъка на Вавилон: пророчески пасаж от Навуходоносор до Валтасар

Jeff Pippenger

2023-12-20

Падането на Валтасар в пета глава бе предобразено от падането на Навуходоносор в четвърта глава.

„На последния владетел на Вавилон, както в прообраз на първия му, бе дошла присъдата на божествения Страж: „О, царю,... на тебе се говори; царството се отне от тебе.“ Даниил 4:31.“ Пророци и царе, 533.

Навуходоносор представлява началото, а Валтасар — края на царството, което управляваше седемдесет години и така символизираше царуването на земния звяр от Откровение, тринадесета глава (Съединените щати), който трябваше да царува през времето, когато блудницата Тир (папството) беше забравена.

И ще се случи в онзи ден, че Тир ще бъде забравен седемдесет години, според дните на един цар; а след края на седемдесетте години Тир ще запее като блудница. Исаия 23:15.

Следователно Навуходоносор представя началото на Съединените щати, а Валтасар представя края на Съединените щати. Навуходоносор представя началото на републиканския рог и началото на протестантския рог. Валтасар представя края на републиканския и протестантския рог.

Съдът, доведен върху Навуходоносор, бе „седем времена“. Разказът за това, че Навуходоносор живя като звяр в продължение на две хиляди петстотин и двадесет дни, бе използван от Уилям Милър в приложението му на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, макар че той не разгледа двете хиляди петстотин и двадесет, които са символизиращи в съда над Валтасар.

И това е написаното, което бе изписано: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ, УФАРСИН. А ето тълкуването на това: МЕНЕ — Бог е изброил царството ти и му е сложил край. ТЕКЕЛ — Ти си претеглен на везните и си намерен недостатъчен. ПЕРЕС — Царството ти се разделя и се дава на мидяните и персите. Даниил 5:25–28.

Освен тълкуването, което Даниил даде на тайнственото писмо на стената, думите „мене“ и „текел“ представляват мярка за тегло, а също така означават и определена стойност на монети (Изход 30:13, Езекиил 45:12). Едно „мене“ е петдесет сикъла, или хиляда гери. Следователно „мене, мене“ се равнява на две хиляди гери. Един „текел“ е двадесет гери. Следователно „мене, мене, текел“ се равнява на две хиляди и двадесет гери. „Уфарсин“ означава „да се раздели“ и следователно означава половината от едно „мене“, и представлява петстотин гери. В съвкупност те представляват сумата от две хиляди

петстотин и двадесет.

Последната препратка на сестра Уайт посочва, че Валтасар е бил предобразен от Навуходоносор, но още по-определено тя подчертава техния общ съд, и двата съда са представени като символ на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Има няколко израза, които Писанията употребяват, за да представят „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Йеремия го представя като Божието негодувание.

Как Господ покри с облак дъщерята Сионова в гнева Си и събори от небето на земята красотата на Израил, и не си спомни за подножието на нозете Си в деня на гнева Си! Господ погълна всички жилища на Яков и не пощади; в яростта Си събори крепостите на дъщерята Юдова; повали ги до земята; оскверни царството и неговите князе. Отсече в пламения Си гняв целия рог на Израил; отдръпна десницата Си отпред на неприятеля и пламна против Яков като огнен пламък, който поглъща наоколо. Опъна лъка Си като неприятел; застана с десницата Си като противник и уби всичко, що беше приятно за окото, в шатъра на дъщерята Сионова; изля яростта Си като огън. Господ стана като неприятел; погълна Израил, погълна всичките му палати; разруши крепостите му и умножи у дъщерята Юдова скръб и ридание. И насилствено отне скинията Си, като че беше градина; разруши местата на събранието Си; Господ направи да бъдат забравени в Сион тържествените празници и съботите и презря в негодуванието на гнева Си царя и свещеника. Господ отхвърли олтара Си, погнуши се от светилището Си, предаде в ръката на неприятеля стените на нейните палати; те нададоха шум в дома Господен, както в ден на тържествен празник. Господ намисли да разруши стената на дъщерята Сионова; простря въже, не отдръпна ръката Си от погубване; затова направи укреплението и стената да ридаят; заедно изнемогнаха. Плачът на Йеремия 2:1–8.

Гневът на Господа е представен като „яростта на Неговия гняв“, и Неговият гняв се изпълни както върху северното царство, така и върху южното царство на Израил. Ето защо книгата на Данииел посочва едно „първо“ и едно „последно“ негодувание. Йеремия посочва една „линия“, която Господ „простря“, когато прояви гнева Си към Своя избран народ. За тази линия се говори и във Втора книга на Царете.

И Господ говори чрез слугите Си, пророците, казвайки: Понеже Манасия, юдейският цар, извърши тия мерзости и вършеше зло повече от всичко, което вършеха аморейците, които бяха преди него, и направи и Юда да съгрешава с идолите си, затова тъй казва Господ, Израилевият Бог: Ето, Аз докарвам такова зло върху Ерусалим и Юда, че на всеки, който чуе за него, ще му писнат и двете уши. И ще простра над Ерусалим въжето на Самария и отвеса на Ахавовия дом; и ще избърша Ерусалим, както човек избърсва паница — избърсва я и я обръща надолу. И ще оставя остатъка от Моето наследство и ще ги предам в ръката на неприятелите им; и те ще станат плячка и грабеж за всичките си неприятели. 4 Царе 21:10–14.

„Отвесът“ на Божието негодувание, който е Моисеевото „седем пъти“, най-напред бе прострян над северното царство (дома на Ахав), а след това и над Юда. Друг библейски термин за „седем пъти“, който произтича от Левит, двадесет и шеста глава, е терминът

„разпръснати“.

Тогава и Аз ще постъпвам против вас с ярост; и Аз, именно Аз, ще ви наказвам седемкратно за греховете ви. И ще ядете плътта на синовете си, и плътта на дъщерите си ще ядете. И ще разруша високите ви места, и ще съборя кумирите ви, и ще хвърля трупите ви върху трупите на идолите ви, и душата Ми ще се погнуса от вас. И ще превърна градовете ви в пустош, и ще докарам светилищата ви до запустение, и няма да помириша благоуханието на благовонията ви. И ще доведе земята до запустение; и враговете ви, които живеят в нея, ще се смят от нея. И ще ви разпръсна между народите, и ще извадя меч след вас; и земята ви ще бъде запустяла, и градовете ви — опустошени. Тогава земята ще се наслаждава на съботите си, докато лежи запустяла и вие сте в земята на враговете си; тогава земята ще си почива и ще се наслаждава на съботите си. През цялото време, докато лежи запустяла, тя ще си почива; понеже не си е почивала през вашите съботи, когато сте живеели на нея. Левит 26:28–35.

Разпръсването между езичниците се изпълни за Даниил, когато той бе отведен като пленник във Вавилон, при пленяването на Йоаким. Тогава, докато Даниил беше „в земята на неприятелите“, земята почиваше и се наслаждаваше на „своите съботи“. Втора книга Летописи ни известява, че този период от време беше седемдесетте години на Еремия, които Даниил дойде да разпознае в девета глава.

А онези, които бяха останали от меча, отведе в плен във Вавилон; и те бяха слуги на него и на синовете му до възцаряването на персийското царство; за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, докато земята се наслади на съботите си; защото, докато лежеше запустяла, тя пазеше събота, докле се изпълнят седемдесет години. А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, така че той обяви по цялото си царство и също го изложи писмено, казвайки: Така казва Кир, персийският цар: Господ, небесният Бог, ми е дал всички земни царства; и Той ми заръча да Му построя дом в Йерусалим, който е в Юдея. Кой от вас е от целия Негов народ? Господ, неговият Бог, да бъде с него; и нека възлезе. 2 Летописи 36:20–23.

Терминът „разпръсване“ е символ на „седемте времена“. Присъдата над Навуходоносор — „седем времена“, през които живя като звяр — беше предобраз на присъдата над Валтасар, както е представена чрез тайнствените думи върху стената: „мене, мене, текел упарсин“. Присъдата над Валтасар беше представена чрез надписа, който се равняваше на две хиляди петстотин и двадесет, същият брой дни, през които Навуходоносор живя като звяр, и същият брой години, представени чрез „седемте времена“ в Левит двадесет и шеста глава.

Съдът над Валтасар, който беше предобразен чрез съда над Навуходоносор, беше символично представен чрез „седемте времена“, и и двата тези съда представляваха „падането на Вавилон“, което е символът на вестта на втория ангел. Първото падане на Вавилон беше, когато кулата на Нимрод бе съборена.

И цялата земя беше с един език и с една реч. И като пътуваха от изток, намериха поле в Сенаарската земя; и се заселиха там. И казаха един на друг: Хайде, нека си направим

тухли и да ги изпечем добре. И имаха тухли вместо камъни, а смола имаха вместо хоросан. И казаха: Хайде, нека си построим град и кула, чийто връх да стига до небето; и нека си създадем име, за да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя. И Господ слезе да види града и кулата, които човешките чада строяха. И Господ каза: Ето, народът е един и всички имат един език; и това започват да правят; и сега нищо няма да им бъде възпряно от онова, което са намислили да сторят. Хайде, нека слезем и там да разбъркаме езика им, за да не разбират един друг речта си. Така Господ ги разпръсна оттам по лицето на цялата земя; и те престанаха да строят града. Битие 11:1–8.

При съда над Вавел, който беше съдът над Нимрод, Господ „разпръсна“ бунтовниците на Нимрод по „лицето на цялата земя“. Нимрод и неговите съмишленици знаеха, че техният бунт ще доведе до разпръсването им, защото бяха казали, че подбудата за построяването на кулата и града е била да „си създадем име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя“.

Пророчески едно „име“ е символ на характер. Характерът, който Нимрод и неговите съмишленици установиха, е представен чрез делата им, защото по плодовете ще познаете характера. Плодът на бунта на Нимрод, и следователно символът на неговия характер, беше построяването на кулата и на града. Една „кула“ е символ на църква, а един „град“ е символ на държава. Името на бунтовниците на Нимрод, което представя техния характер, беше съчетанието на църква и държава, което също така символично е представено като образа на звяра.

Пасажът, който посочва падението на Вавилон (Бавел), съдържа израза „хайде“ повторен три пъти. Третият път е, когато Бог нанася съда, като смуцава езика им и ги разпръсква по цялата земя. Първото „хайде“ беше подготовката за второто „хайде“, когато те построиха своя град и кула. Когато бяха извършили делото си в историята на втория израз „хайде“, Бог слезе, за да разгледа нагледно тяхното въстание. Третото „хайде“ беше съд, а второто „хайде“ беше зрителен изпит. Първото „хайде“ представя първия им неуспех, а пророчески тройното изразяване на „хайде“ определя тристепенния процес на изпитване на вечното евангелие. Има още много повече сведения в свидетелството за бунта и падението на Нимрод, но ние просто посочваме, че първия път, когато Вавилон (Бавел) падна, е посочен символът „седем времена“, представен чрез „разпръсването“. Съдът над Нимрод беше представен чрез разпръсване, този над Навуходоносор — чрез „седем времена“, а този над Валтасар — чрез „две хиляди петстотин и двадесет“.

Подписът на Алфата и Омегата установява, че пророческата линия, представена от четвърта и пета глава, е вестта на късния дъжд на втория ангел и Среднощният вик. Линията започва с падането на Вавилон, представен чрез Навуходоносор, като посочва 1798 година, когато духовният Вавилон (папството) падна за първи път. След това, в края на линията, Вавилонът на Валтасар пада, отбелязвайки началото на прогресивното падане на духовния Вавилон (отново папството), започващо при кризата на неделния закон. Има двама свидетели за падането на Вавилон в началото на линията и двама свидетели в края на линията. Пророческата логика разпознава подписа на великото Начало и Край, като същевременно

вижда предмета за падането на Вавилон, засвидетелстван от четирима свидетели в линията, представена от четвърта и пета глава на Даниил.

В типологичното и антитипологичното съотношение между Навуходоносор и Валтасар, когато то се съотнесе към последните дни, откриваме земния звяр в неговото агнеподобно състояние, представен чрез Навуходоносор; а след това, когато проговаря като змей, виждаме Валтасар. В пророческото съотношение виждаме републиканския рог, воден от Конституцията на Съединените щати, представен чрез Навуходоносор, а отмяната на Конституцията — представена чрез Валтасар. Ще видим също Навуходоносор като мъдра девица, а Валтасар като неразумна девица.

Ще продължим разглеждането на четвърта и пета глава от книгата на Даниил в следващата статия.

„На Валтасар бяха дадени много възможности да познае и да върши волята Божия. Той бе видял как неговият дядо Навуходоносор бе изгонен от обществото на хората. Бе видял как разумът, с който горделивият монарх се славеше, му бе отнет от Онзи, Който го бе дал. Бе видял как царят бе прогонен от царството си и направен другар на полските зверове. Но любовта на Валтасар към развлеченията и самовъзвеличаването заличи уроците, които той никога не би трябвало да забравя; и той извърши грехове, подобни на онези, които навлякоха явните съдби върху Навуходоносор. Той пропиля възможностите, милостиво дарени му, като пренебрегна да използва случаите, които бяха в обсега му, за да се запознае с истината. „Какво трябва да сторя, за да бъда спасен?“ — това бе въпрос, който великият, но безумен цар подмина с безразличие.“

„Това е опасността на днешната безгрижна, безразсъдна младеж. Божията ръка ще събуди грешника, както стори с Валтасар, но за мнозина ще бъде твърде късно за покаяние.

„Владетелят на Вавилон имаше богатства и чест, и в своето надменно самоугаждане се бе въздигнал против Бога на небето и земята. Той се бе уповавал на собствената си мишца, без да допуска, че някой би дръзнал да каже: „Защо правиш това?“ Но когато тайнствената ръка начерта букви по стената на двореца му, Валтасар бе обзет от страх и онемия. В един миг той бе напълно лишен от силата си и смирен като дете. Той осъзна, че е в ръцете на Един, по-велик от Валтасар. Беше се подигравал със свещените неща. Сега съвестта му бе пробудена. Той осъзна, че е имал привилегията да познава и да върши Божията воля. Историята на неговия дядо се откри пред него тъй живо, както и написаното на стената.“ Bible Echo, 25 април 1898 г.